

POLLY FABER

Manga
&
BAMBANG

No és un porquet

CLARA WILLIAMY

Manga & **BAMBANG**

No és un porquet

POLLY FABER
CLARA WILLIAMY

Estrella Polar

*Per al meu «papa» Tom, que en sabia molt de púdings,
de contes i de ser amable, i que hauria compartit amb
molt de gust una safata de creps amb un tapir. P. F.*

Per a la Hilary, amb amor. C. U.

Estrella Polar

Titul original: *Mango & Bambang The Not-a-Pig*

© del text: 2015, Polly Faber

© de les il·lustracions: 2015, Clara Vulliamy

© de la traducció: 2017, Anna Llisterri

© Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar, 2017

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Publicat mitjançant acord amb Walker Books Limited, London, SE11 5JH.

Primera edició: novembre del 2017

ISBN: 978-84-9137-403-9

Dipòsit legal: B. 21.070-2017

Impress a la Xina

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

**La Mango,
en un bon
embolic
9-43**

**La bassa d'en Bambang
45-77**

**En Bambang es posa
un barret
79-111**

**La Cançó
del Tapir
113-143**

**La Mango,
en un bon
embolic**

La Mango Totamena era una nena molt bona fent tota mena de coses. Cosa que no és el mateix que ser molt bona nena. Tot i que ella sí que ho era. Bé, gairebé sempre.

Vivia dalt de tot d'un edifici alt al centre d'una ciutat molt, però MOLT, atafegada.

Vivia amb el seu pare,
que també era alt i
anava molt atrafegat. Es
passava tot el dia tancat

al seu estudi, mirant de fer quadrar
números dels llibres de comptabilitat.
Sovint trigava molt. Quan, fins i tot
després de moltes hores, no hi havia
manera que els números quadressin,
el pare de la Mango acabava
força cansat. Aquells dies
ella li feia els seus espaguetis
amb mantega especials.

Era una de les coses
que la Mango feia
molt bé.

Era gairebé cinturó negre de karate, i sabia tirar-se del trampolí més alt de la piscina sense tapar-se el nas, fer servir la defensa siciliana en una partida d'escacs i bellugar les orelles mentre llepava una piruleta.

També estava aprenent a tocar el clarinet. De vegades, els sons que sortien per un extrem no eren ben bé els sons que volia fer quan bufava per l'altre, però sabia que només havia de continuar practicant i aviat

seria bona en allò,
també.

La Mango tenia molt de temps per practicar; el fet que el pare es passés tantes hores quadrant números volia dir que havia de trobar coses per fer tota sola. Aprendre a fer bé totes aquelles coses la mantenia ocupada. I estar ocupada era important, perquè vivia en una ciutat molt atrafegada, plena d'altres persones ocupades fent coses molt bé.

Perquè, si no, la Mango potser s'hauria sentit una mica sola.

Va ser un dimecres, que tot va canviar. És important deixar dit que era dimecres. Un dimecres pot semblar un dia de no res, com un bony de mal humor al mig de la setmana, però fins i tot els dies bonyeguts poden passar coses inesperades.

En aquest cas, l'inesperat, de fet, va ser un bony.

La Mango tornava a casa de classe de karate, pensant com podia fer més efectius els seus cops de peu laterals, quan va arribar a un pas zebra. Estava acostumada a haver d'esperar a la vorera que s'aturessin els cotxes.

En una ciutat molt atrafegada,

els conductors sempre tenien pressa

i de vegades trigaven una mica a adonar-se

que una nena volia passar.

Però aquell dia el trànsit ja s'havia aturat. De fet, estava MOLT aturat. Hi havia un gran embús, tant en un sentit com en l'altre: els para-xocs gairebé es tocaven, sonaven les botzines i hi havia gent que fins i tot havia sortit dels vehicles i cridava coses que no s'haurien de cridar. Tot plegat estava una mica embolicat.

Resoldre embolics era una altra cosa que la Mango feia molt bé.

Al mig de la cruïlla, s'havia reunit tot de gent al voltant d'un obstacle que impedia el pas. La Mango no podia veure exactament què era l'obstacle, però, movent-se amb una mica de traça i dient uns quants «perdoni» i «sisplau» ben educats, va aconseguir obrir-se pas entre el bosc de cames per descobrir-ho.

Ja saps que normalment un pas zebra és un espai perfectament pla amb ratlles amples de color blanc pintades a terra. Però aquell dimecres en concret, una muntanyeta havia sortit inesperadament al mig del pas. Dues ratlles blanques i una de negra s'havien aixecat de terra i formaven un obstacle que els cotxes no podien superar.

Tota aquella gent discutia com havia aparegut la muntanyeta i què calia fer.

–Això és una vergonya! Faré tard per arreglar-me els cabells –va protestar un home corpulent, que aparentment no tenia cabells, cap ni un.

–Són les canonades subterrànies, que no van bé! Sempre he dit que les canonades de la ciutat no estan en prou bon estat. Algú n’hauria d’informar les autoritats –va dir una senyora amb un barret que feia por.

–Jo dic que s’ha de dinamitar! Crec que el millor que es pot fer és fer-ho petar. *Bum*, dic jo! –va dir un home molt nerviós que no parava de punxar el bony amb un paraigua.

La Mango es va adonar que el bony tremolava. Es va agenollar i hi va posar una mà al damunt amb delicadesa. Estava calent, i era una mica pelut. El va gratar suaument per reconfortar-lo i després va xiuxiuejar:

–Hola, em dic Mango.

No t’amoïnis, sisplau.

Que et puc ajudar?

En una de les ratlles negres es va obrir un ull, petit i trist, que va mirar atentament la Mango i va parpellejar per apartar una llàgrima. El bony es va bellugar una mica i va desplegar un musell llarg i negre que va ensumar el palmell de la mà oberta de la Mango; feia una sensació humida, semblava una mica un bigoti. Molt fluixet, tan fluixet que de fet només la Mango ho va sentir, el bony va murmurar una sola paraula d'alerta:

Tigre!

Llavors l'ull es va tancar, el musell es va replegar i el bony es va arrupir molt, fins que va tornar a semblar una muntanyeta.

El lleu tremolor d'abans es va convertir en fortes esgarrifances.

–Eecs! És viu! Té NARIUS! És un porc mutant de les clavegueres! S'estan escapant per les canonades! Sortiran de nit pels vàters i ens devoraran mentre dormim! –va xisclar la senyora del barret que feia por.

–He llegit una notícia sobre porcs mutants al diari –va dir l'home calb, mentre assentia amb aire convençut–. És sorprenent.

–Que avisin les forces aèries! Que mobilitzin l'exèrcit! Que pitgin el gran botó vermell que fa explotar la bomba més grossa! –deia l'home sobreexcitat, que saltava passant el pes d'un peu a l'altre i feia estocades a l'aire amb el paraigua.

La Mango es va posar ben dreta i va plegar els braços. Els va mirar a tots. Va parlar amb la seva millor veu-de-calmar-la-gent-que-fa-o-diu-ximpleries. En això era molt bona, també.

